

ΕΝ ΧΙΟΝΟΣΤΡΟΒΙΛΩΙ

ΑΥΣΣΩΔΩΣ έμυκάτο ό άνεμος χειμερινήν άφεγγή νύκτα, ύπεγείρων νέφη όλόκληρα χιονώδους κονιορτού περιελισσόμενου έν είδει σίφωνος, λαμβάνοντος άπειλητικά φαντασιώδη σχήματα, φερομένου άκρατήτως προς τά έμπρός και καλύπτοντος πάντα τά κατά τήν πορείαν του άπαντώμενα άντικείμενα. Ούδέν έφρίνετο. Τό πών εξηφανίσθη έν λευκώ τινι μυστηριώδει ζόφω· πανταχοϋ χιών μόνον, άπτυσλοϋσα τούς όφθαλμούς και άφαιροϋσα τήν άναπνοήν· και έφ' όλων αύτών φοβερά, σπαράσσουσα τήν ψυχήν ή βοή του άνέμου, έν ω ήκούοντο ότέ μέν δεήσεις και στοναχαι, ότέ δε λυσσώδης ώρυγή αίμοχαροϋς θηρίου, ώτεί έτοιμαζόμενου να σπαράξη μεμονωμένον όδοιπόρον μετά κόπου βαδίζοντα επί τών χιονοστιβάδων.

Άπεναρκώθη τό ρωμαλέον αύτου σώμα· βαρέως ύφούται τό εύρύ στήθος, μετά κόπου εισπνέον τόν πεπληρωμένον χιονός άέρα, τό δέ άμαυρόν άνευ ζωής βλέμμα μάτην πειράται να διακρίνη θάμνον τινά ή δενδρύλλιον, ύφ' ου τήν προστασίαν θα ήδύνατο επί μικρόν τουλάχιστον να προφυλαχθ ή έκ τής κακοκαιρίας.

Άπό τινων ήδη ώρων περιπλανάται έν τω σκότει, διανοούμενος να συναντήση αίφνης χωρίον τι οιονδήποτε· άλλ' όσον και αν έθαινεν εξηκολούθει περίξ αύτου τό αύτό χιονώδες πεδίον, άπειραντον, άνευ τέλους. Όσον προσεκτικώς και αν ήκροάσθη, ουδείς ήχος καταδεικνύων τήν προσέγγισιν κατοικίας έθιξε τήν όξείαν ουτου άκοήν και ή φοβερά σκέψις του θανάτου άστραπιαίως άνέθορεν έν τή κεφαλ ή του. Άκούσιος τρόμος διέτρεξε τά μέλη του· δέν ήτο ρίγος ανθρώπου παγωμένου έκ ψύχους, άλλ' ή φοβερά έκείνη φρικίασις, ή παρατηρουμένη μόνον εις τούς θνήσκοντας και ήν ως ζωσαν είκόνα θανασίμου εξαντλήσειος και βρασάνου άδυνατεί να ιδ η τις άνευ ψυχικού άλλους.

Ίδού, ό όδοιπόρος έστάθη· γιγαντιαία χιονοστιβάς περιέφραττε τόν δρόμον του· μ' άδημονίαν παρητήρησε περίξ και έντεινών τās τελευταίας δυνάμεις, εκραξεν επικαλούμενος βοήθειαν.

Άσθενικώς άντήχησεν ή κραυγή του και άπωλέσθη έν τω κενώ, άποπνιγεΐσα ύπό τής ισχυράς του άνέμου βοής.

Παλαίων πρὸς τὸν καταλαμβάνοντα αὐτὸν ὕπνον, προχωρεῖ καὶ πάλιν βραδέως ὁ ὁδοιπόρος εἰς τὸ χιονώδες πεδίον, ἀλλὰ ταχέως αἰσθάνεται ὅτι ἐντελῶς ἐξασθενεῖ. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἱλιγγιᾶ, τὰ ὦτα τοῦ βομβοῦσι, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ δὲ σπινθηροβολοῦσι πύρινοι κύκλοι, ὅτε μὲν στρεφόμενοι μετ' ἀκαταλήπτου ταχύτητος, ὅτε δὲ ἡρέμα καὶ βραδέως διολισθαίνοντες ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, χυνόμενοι εἰς κυριάδας πολυχρόων σπινθήρων. Οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες σκληρῶς ἀλγοῦσιν ἐκ τοῦ ψύχους. ὡς ἂν ἐπιέζοντο διὰ μηχανίου, ἢ δὲ ἐπιθυμία τοῦ ὕπνου ὅλονέν καθίσταται σφοδρότερα. Στερούμενος δυνάμεων πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ δρόμου τοῦ, προὔτιθετο νὰ κατακλιθῇ, ὅτε αἴφνης ἤκουσεν ἤχον ὅμοιον πρὸς ὑλακὴν κυνός. Μὴ κατανοῶν τὰς πράξεις τοῦ, μηχανικῶς σχεδὸν ἐβάδισε πρὸς τὸν ἤχον, ἀλλὰ νέα χιονοστιβάς ἀπέφραξε καὶ αὐθις αὐτῷ τὸν δρόμον.

Τότε ὁ ὁδοιπόρος ἀπελπισ ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ κατεκλίθη ὑπὸ τὴν χιονοστιβάδα, στρέψας τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἄνεμον.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἔπαυσεν αἰσθανόμενος τὸ ψῦχος· ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐγένετο ἐλαφρὰ καὶ ἐλευθέρη καὶ τῷ ἦτο ἀνεκφράστως εὐαρεστος ἡ κατάστασις αὐτῇ τῆς ναρκώσεως καὶ τῆς ἡσυχίας. Μετὰ παρελθούσιν ὀλίγων λεπτῶν κατελήφθη ὑπὸ θαθέως ὕπνου.

Καὶ ἰδοὺ ὀνειρεύεται ὅτι ὁ χιονοστρόβιλος ἐκόπασεν· ἐκόπασαν τὰ θελλώδη τῆς χιόνος κύματα, διεσκορπίσθη ἡ ἀδιαπέραστος ὁμίχλη καὶ ἡ ἀπέραντος χιονώδης πεδιάς κατηυγάσθη ὑπὸ τῆς τρεμούσης μαρμαρυγῆς τῆς σελήνης. Λάμπουσι καὶ σπινθηρίζουσιν αἱ νιφάδες τῆς χιόνος εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης καὶ φαίνονται ὡς ἀδάμαντες ἐξαισίου κάλλους, κατεσπαρμένοι ὡσεὶ ὑπὸ χειρὸς μαγίστης.

Βλέπει ἐαυτὸν βαίνοντα ἐπὶ τῆς πεδιάδος· εὐθύμως τρίζει ἡ χιών ὑπὸ τὰ γοργὰ βήματα καὶ ἰδοὺ ὁ σκοπὸς τοῦ δρόμου τοῦ δὲν ἀπέχει πολὺ. Ἐκεῖ μακρὰν, ὕψηλά, κάτι μαρμαίρει καὶ στίλβει ὡς ἄστρον τοῦ μεσονυκτίου· ἀλλὰ δὲν εἶνε ἄστρον· εἶνε σταυρὸς μικροῦ ἐκκλησιδίου, κειμένου ἐν τῷ μέτῳ τοῦ χωρίου, πρὸς ὃ βαίνει. Ἐκαστον βῆμα τὸν φέρει πλησιέστερον αὐτοῦ· ὁ σταυρὸς ἀκτινοβολεῖ ὅλονέν λαμπρότερος, ἀλλὰ τὸ χωρίον δὲν φαίνεται εἰσέτι· ὡς νὰ κατεχώσθη ἐν τῇ κυανῷδεϊ ὁμίχλῃ καὶ ὁ σταυρὸς φαίνεται αἰωρούμενος ἐν τῷ κενῷ.

Τέλος ἐφάνησαν οἱ ἡμικεκαλυμμένοι ὑπὸ τῆς χιόνος οἰκίσκοι καὶ εἰς τὸ παράθυρον ἐνὸς ἐξ αὐτῶν εὐθύμως νεῦον λάμπει μικρὸν φῶς...

Μικρὸς καὶ ἐνδεὴς εἶναι ὁ οἰκίσκος οὗτος· ἀλλὰ δι' αὐτὸν εἶνε

πολυτιμώτερος ἀναχτόρων καὶ μεγάρων κεκοσμημένων· πολυτιμώτερος διότι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ ἡ προσφιλέης Μάσα του, πρὸς ἣν μετέβαινε παρὰ τὴν δριμεῖαν δυσκρασίαν.

Ἀκριβῶς ἔτος συνεπληρώθη σήμερον, ἀφ' οὗτου ἐγνωρίσθη μετ' αὐτῆς καὶ τὴν ἡγάπησε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς διαπύρου ψυχῆς του. Ἦτο ὀρφανή, θυγάτηρ νεωκόρου ἐν τῷ χωρίῳ Κ. κειμένῳ ὅχι μακρὰν τῆς πόλεως, εἰς ἣν ἐξωρίσθη ἔνεκεν στιγμιαίας νεανικῆς παραφορᾶς καὶ ἔνθα διῆγε βίον πλήρη σκληρῶν στερησεων. Ἀποσπασθεὶς ἐκ τῶν ἐνασχολήσεων του, ῥιφθεὶς εἰς ξένην πόλιν, στερούμενος χρημάτων καὶ μὴ γνωρίζων τέχνην οἰανδῆποτε, ἤναγκάσθη νὰ διατηρῇ τὴν ὑπαρξίν του διὰ θαρείας ἡμερομισθίου ἐργασίας, ἣν γονυκλιτῶς σχεδὸν ἐξελιπάρησε παρὰ τινος πλουσίου ἐμπόρου, ἔχοντος καταστήματα τινὰ ἐν τῇ πόλει. Ἦτο αὕτη μικρὰ καὶ εἰς αὐτὴν ἀπεστέλλοντο οἱ ἐξόριστοι. Δύο ἔτη ἐπάλασε πρὸς τὴν ἔνδειαν καὶ ἐσκέφθη ν' αὐτοκτονήσῃ, ὅτε συνήντησε τὴν Μάσαν, παρ' ἧς πρώτης ἤκουσε λόγον συμπαθείας καὶ τὴν ἠράσθη. Ἐκείνη τῷ ἀνταπέδωκε τὸν ἔρωτα. Χάριν αὐτῆς εὗρεν ἐν ἑαυτῷ τὴν γενναιότητα ν' ἀγωνισθῇ καὶ ἤρξατο αὐθις ἐλπίζων εἰς τὸ δυνατὸν καλητέρου μέλλοντος. Ἡ ἐλπίς δὲν τὸν ἡπάτησεν· ἡμέραν τινὰ ἐκλήθη εἰς τὸ Διοικητήριον καὶ τῷ ἀνηγγέλθη ὅτι εἶναι ἐλεύθερος. Ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῆς χαρᾶς, μόλις ἀνέμενε τὴν ἐσπέραν καὶ παρὰ τὴν ἀρχίζουσιν θύελλαν, διηυθύνθη πρὸς τὴν Μάσαν του ἵνα τῇ ἀναγγεῖλῃ τὴν εὐφρόσυνον εἰδήσιν. Εὐθαρσῶς ἔβαινε, ἀναλογιζόμενος οἷαν χαρὰν θὰ αἰσθανθῇ μανθάνουσα τὸ τέλος τῶν βασάνων του. Βεβυθυσμένος εἰς εὐφροσύνους σκέψεις, οὐδόλως παρετήρησεν ὅτι ἀπεπλανήθη τοῦ δρόμου καὶ ἰδοὺ ἤδη κεῖται ὑπὸ τὴν χιονοστιβάδα, κεκαλυμμένος κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ χιόνος.

Κεῖται καὶ ὀνειρεύεται ὅτι εἰσέρχεται εἰς χθαμαλὸν ἐξωτερικὸν ἀνάβαθρον καὶ μετὰ λιποψυχούσης καρδίας ἀνοίγει γνωστὴν θύραν. Ὁ μικρὸς πρόδομος εἶνε σκοτεινός, ἀλλ' αὐτὸς γνωρίζει καλῶς ποῦ ὀφείλει νὰ προχωρήσῃ. Ἰδοὺ ἔτριξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ τὸ σανίδωμα· αὐτοστιγμὴ ἠνέωχθη θύρα καὶ ἐν τῷ φωτισμένῳ τετραγώνῳ τῆς, ὡς ἐν πλαισίῳ, ἐπρόβαλεν ἡ χαρίεσσα μορφή τῆς νύμφης του.

Ὁφιοειδῶς συστρέφεται ὁ μακρὸς αὐτῆς καστανόχρους πλόκαμος, αἱ παρειαὶ φλέγονται ἐξ ἐρυθρότητος, ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων λάμπει χαρωπὸν μειδίαμα.

Εὐθύμως φλυαροῦντες κάθηνται ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ δὲν δύναται νὰ χορεσθῇ θαυμάζων τοὺς θεῖους μαύρους ὀφθαλμούς τῆς. Πόση ἐν αὐτοῖς λάμψις, βιθέως, ἀπείρου ἔρωτος... Γνωρίζει ὅτι

ἡ ὠραία αὐτὴ ζῇ δι' αὐτὸν καὶ μόνον, ὑπερήφανον δὲ αἶσθημα πληροῖ τὴν ψυχὴν του. . .

— . Μάσα, ἐλπίς, γὰρ μου, ψιθυρίζει φιλῶν αὐτὴν περιπαθῶς καὶ αἴφνης φρικτῶ· ἐν ταῖς ἀγκάλας του κεῖται ὅχι ἡ Μάσα, ἀλλὰ πτώμα τι κατάψυχρον, βλέπον αὐτὸν μὲ τοὺς ψυχροὺς ὀφθαλμούς του.

— Θεέ μου, τί εἶναι αὐτό ; . . μετὰ φρίκης ἀνακράζει καὶ θέλει νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ οἰκίσκου τούτου, ἀλλ' οἱ πόδες του ἀρνοῦνται νὰ ὑπακούσωσι καὶ αἰσθάνεται ὅτι ὁ νεκρὸς δὲν τὸν ἀφίνει.

— Ἰδέ, ἰδέ με ! μετὰ μοχθηροῦ μειδιάματος ὑποκώφως τῷ λέγει ὁ νεκρὸς καὶ ὑπακούων τὸν παρατηρεῖ καὶ ἀναγνωρίζει ἐν τῷ νεκρῷ ἑαυτὸν.

Θανάσιμος τρόμος τὸν κατέλαβεν· ἀπεσπᾶσθη βιαίως, ὥρμησε τρέχων χωρὶς νὰ στρέψῃ, ὅπισθεν δ' αὐτοῦ μετὰ γόου καὶ συριγμῶν καὶ ἀγρίων ὀδυρμῶν φέρεται ὁ νεκρὸς, προσπαθῶν νὰ τὸν φθάσῃ...

'Αλλ' ἰδοὺ κατηνύασθησαν οἱ ὀδυρμοί, ἐξ ὧν ἠνιωρθοῦντο αἱ τρίχες του καὶ ἀκούει κωδωνοκρουσίαν πανηγυρικῶς ἠχούσαν ἐν τῷ κενῷ. Σταματᾷ, στρέφει περίξ τὸ βλέμμα καὶ βλέπει ἑαυτὸν ἰστάμενον ἐν ζωηρῶς φωταγωγημένῳ ναῷ, ἐνθα τελοῦνται οἱ γάμοι τινός. Πειράται νὰ ἰδῇ τὰ πρόσωπα τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης, ἀλλ' οἱ πυκνοὶ τοῦ ἐκ λιθανωτοῦ καπνοῦ στρόβιλοι παρεμποδίζουν νὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ ἡ καρδιά του ἄρχεται ἀσθενικῶς ἀλγοῦσα. Ἰδοὺ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ καπνὸς διαλύεται καὶ βλέπει ἐν νυμφικῇ στολῇ τὴν Μάσαν του. Ἄρα ἡ προαίσθησις δὲν τὸν ἠπάτησεν, οὐχὶ μάτην οὕτως ἐθλίβετο ἡ καρδιά του. . . θέλει νὰ ριφθῇ πρὸς αὐτήν, νὰ τὴν καταμεμψθῇ. ἀλλ' αἰσθάνεται ὅτι κάποιος τὸν κρατεῖ καὶ ἀπειλητικὴ φωνὴ τῷ λέγει :

— 'Αλλ' ἐσὺ εἶσαι νεκρὸς, εἶδες σεαυτὸν νεκρὸν διὰ τὴν γῆν δὲν ὑπάρχεις πλέον καὶ σοὶ ἀπαγορεύω ν' ἀναμιγνύεσαι εἰς τὰς πράξεις τῶν ζώντων !

Φρικτωδῶς ἤχεε ἡ φωνὴ αὐτὴ καὶ τῷ προξενεῖ ἀνέκφραστον πόνον. Κάτι πιέζει τὸ στῆθος του καὶ τοῦ ἀφαίρει τὴν ἀναπνοήν, τὴν δὲ καρδίαν διαθιβρώσκει ὑπεράνθρωπος θλίψις. . .

— Θεέ μου, βοήθησόν με ! . . . θέλει νὰ προσευχθῇ, ἀλλ' ἡ γλῶσσα δὲν τὸν ὑπακούει· θέλει νὰ ποιήσῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ὑψώσῃ τὴν χεῖρα του, ὡς ἂν ἦτο ἐκ μολύβδου. . .

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἄγριος συριγμὸς καὶ γόος. . . Ἄχ, πόσον τὸν βασανίζει, τὸν σπαράττει !

"Ἠρξάτο νοερώς προσευχόμενος καὶ πρὸς στιγμὴν συνῆλθεν. . . Ὑψωσε τὴν βίβαρυμένην αὐτοῦ κεφαλὴν, θέλων προφανῶς νὰ

ἐγερθῆναι, ἀλλ' ἀνισχύρως ἔκλινε πάλιν εἰς τὸ χιονῶδες πεδῖον καὶ ἀφῆκε εἰς τὸ κενὸν ἤρεμον στόνον.

Οὕτω συνεχῶς μυκᾶται καὶ ἀφηνιάζει ὁ χιονοστρόβιλος· οὕτω συνεχῶς στένει καὶ βρέμει ὁ ἄνεμος, ὑπεγείρων ἐλόκληρα νέφη χιόνος, δι' ἧς ἐπιμελῶς καλύπτει τὸν μόλις φαινόμενον ἀνθρώπινον ὄγκον.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ ἄνεμος ἀπετελείωσε τὸ ἔργον του καὶ μετὰ γόων πάλιν καὶ ὀρυγμοῦ διῆλθε βιαίως διὰ τοῦ ἀπεράντου πεδίου εἰς τὸ ὀμιχλῶδες καὶ ζοφῶδες διάστημα ὅπισθεν δ' αὐτοῦ ἔμεινε μικρὸς λοφίσκος, κατ' οὐδέν, ἐκ πρώτης ὥψους, διαφέρων ἀπὸ ἀπλῆς χιονοστιβάδος.

(Ἐκ τοῦ ῥωσικοῦ)

Κ. Σ. ΚΟΚΚΟΛΗΣ

ΖΩΗ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ

Α'.

ΜΑΥΡΟΠΑΤΕΡΑΣ

ΙΩΠΗΛΟΣ, ξεχασμένος, ἀμίλητος· ἐρείπιο τῆς καταστροφῆς ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλο καταφρονεμένο· κουρέλι τῆς ζωῆς κ' ἰσκιωμα τοῦ θανάτου· ζωντανὸ σκέλεθρο ἔξω ἀπ' τὸν τάφο· ξεσκληιάρης, κουρελιασμένος, μισόμπορος· λησμονημένο ἀπομεινάρι ἐφτυχισμένου καιροῦ· γέροντας πιά ἄχρηστος, σγουμπουλὸς καὶ κακομοίρης· παραλυμένος τὸρ' ἀπὸ τίς τόσες συμφορές· σέρνει τὴ βαρετὴ ζωὴ του στῆς χώρας τὰ κατάστενα καντούνια, ζητῶντας τὸ στερεμένο του ψωμί.

Ἦταν κι ἄφτος μέγας καὶ τρανὸς μιὰ μέρα. Κ' εἶχε πλούσια τάγαθα κι ἄφτονα τὰ ἐλέη του. Φτωχὸς δὲν ἦταν ποῦ νὰ μὴν τὸν βόηθησε κρυφά. Ζήτουλας δὲν ἐβρέθη μὲς τῇ χώρα νὰ μὴ βλογῇσιν τάγαθό του τὸ νομα. "Εδῶ γιν' ἀπὸ τὰρχοντικό του τότε νὰ ψωνίσῃ στὸ Μαρχάτο, κ' ἐγύριζε πάντα μὲ τὰ χέρια ἀδιανά. Ἀπαντοῦσε στωχὸν κ' ἐράγιζε ἡ